

הלכות שביתת עשור פרק ג

פרק ג

דיני שאר עינניים

א.

אסור לרחוץ ביום הכיפורים, בין בחמין בין בצונן, בין כל גופו בין אבר אחד. אפילו אצבע קטנה אסור להושיטה במים. והמלך והכלה רוחצין את פניהם, כלה - כדי שלא תתגנה על בעלה,

והמלך - כדי שייראה ביופיו, שנאמר "מלך ביופיו תחזינה עיניך" (ישעיהו ל"ג:ז).

ועד כמה נקראת כלה? עד שלשים יום:

ב.

מי שהיה מלוכלך בצואה או טיט - רוחץ מקום הטינופת כדרכו ואינו חושש. ומדיחה אשה ידה אחת במים, ונותנת פת לבנה. והחולה רוחץ כדרכו, ואף על פי שאינו מסוכן. וכל חייבי טבילות טובלין כדרכן, בין בתשעה באב בין ביום הכיפורים:

ג.

מי שראה קרי בזמן הזה ביום הכיפורים,

אם לח הוא - מקנח במפה ודיו,

ואם יבש הוא, או שנתלכלך - רוחץ מקומות המלוכלכין בלבד, ומתפלל.

ואסור לו לרחוץ כל גופו או לטבול, שאין הטובל בזמן הזה טהור, מפני
טומאת מת, ואין הרחיצה מקרי לתפילה בזמן הזה אלא מנהג, ואין מנהג
לבטל דבר האסור, אלא לאסור את המותר.

ולא אמרו שהרואה קרי בלילי יום הכיפורים טובל אלא כשתיקנו טבילה
לבעלי קריין, וכבר ביארנו שבטלה תקנה זו:

ד.

טיט שהוא לח ביותר, כדי שיניח אדם ידו עליו ותעלה בה לחלוחית שאם
הדביק אותה לידו האחרת תדבק בה לחלוחית - אסור לישב עליו.
לא ימלא אדם כלי חרש מים ויצטנן בה, שהמים נוזלים מדופנו.
אפילו כלי מתכות אסור, שמא יינתזו מים על בשרו.
ומותר להצטנן בפירות:

ה.

לוקח אדם מטפחת מערב יום הכיפורים, ושורה אותה במים, ומנגבה מעט,
ומניחה תחת הבגדים, ולמחר מעבירה על פניו ואינו חושש, ואף על פי שיש
בה קור הרבה:

ו.

ההולך להקביל פני רבו או פני אביו או פני מי שהוא גדול ממנו בחכמה, או
לקרות בבית המדרש - עובר במים עד צוארו ואינו חושש, ועושה מצוה
שהלך לעשותה, וחוזר במים למקומו, שאם לא תתיר לו לחזור אינו הולך,
ונמצא נכשל מן המצוה.

וכן, ההולך לשמור פירותיו - עובר במים עד צוארו ואינו חושש.

ובלבד שלא יוציאו ידיהם מתחת שולי בגדיהם כדרך שעושין בחול:

ז.

אסור לנעול מנעל וסנדל אפילו ברגלו אחת.
ומותר לצאת בסנדל של שעם ושל גומא וכיוצא בהן.
וכורך אדם בגד על רגליו ויוצא בו, שהרי קושי הארץ מגיע לרגלו, ומרגיש שהוא יחף.
התינוקות, אף על פי שהם מותרין באכילה ושתייה ורחיצה וסיכה - מונעין אותן ממנעל וסנדל:

ח.

מותר לכל אדם לנעול את הסנדל מחמת עקרב וכיוצא בה כדי שלא תשכנו.
והחיה מותרת לנעול את הסנדל משום צינה כל שלשים יום,
והחולה כיוצא בה, אף על פי שאין שם סכנה:

סיכה

ט.

אסור לסוך מקצת גופו ככל גופו, בין סיכה של תענוג בין סיכה שאינה של תענוג.
ואם היה חולה, אף על פי שאין בו סכנה, או שיש לו חטטין בראשו - סך כדרכו ואינו חושש:

י.

יש מקומות שנהגו להדליק את הנר בלילי יום הכיפורים, כדי שתהיה לו בושת פנים מאשתו ולא יבוא לידי תשמיש המיטה.

ויש מקומות שנהגו שלא להדליק, שמא יראה אשתו ותשא חן בעיניו ויבוא לידי תשמיש.

ואם חל יום הכיפורים להיות בשבת - חייבין הכל להדליק בכל מקום, שהדלקת נר בשבת חובה:

ברוך רחמנא דסייען